

Arrest

nr. 286 862 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390 bus 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 3 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 december 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 november 2022 trof verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Limburg Regio Hoofstad op 12.11.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer;

Naam: L.
Voornaam V.
Geboortedatum X
Geboorteplaats: CALARASI
Nationaliteit Moldavië (Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, - tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, - tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 13 11 2022

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

[x] 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

[x] 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Limburg Regio Hoofstad op 12.11.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14 Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ **Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.**

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. .

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

■ **Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.**

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Limburg Regio Hoofstad op 12.11.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

1.2. Op 13 november 2022 legde verweerder tevens een inreisverbod op (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Limburg Regio Hoofstad op 12.11.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer :

Naam : L.

voornaam : V.

geboortedatum : X

geboorteplaats : CALARASI

nationaliteit : Moldavië (Rep.)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13.11.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;*

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Limburg Regio Hoofstad op 12.11.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

“Schending van de materiële motiveringsplicht - Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel - Schending van het redelijkheidsbeginsel - Schending van artikel 23 §1 van de Vreemdelingenwet -Schending van artikel 74/11 §1,1° van de Vreemdelingenwet”.

Hij betoogt als volgt:

“1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden⁶. Elke bestuurshandeling moet daarom gedragen worden door deugdelijke, afdoende en draagkrachtige motieven. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd om na

te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3. Het redelijkheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde houding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

4. Artikel 23 §1 van de Vreemdelingenwet stelt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.”

Om te weten of de feiten een actuele bedreiging vormen, dient nagegaan te worden of het gedrag van de vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, tenzij de ernst van het misdrijf en/of het voorafgaand gedrag volstaan om te oordelen dat aan de voorwaarde voor een actuele bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid is voldaan, zo heeft Uw Raad geoordeeld.

Het is voorts aan verwerende partij om aan te tonen dat het gedrag van de vreemdeling een actuele bedreiging voor de samenleving vormt. Er moet gemotiveerd worden waarom uit het gedrag van de vreemdeling kan worden afgeleid dat hij de neiging vertoont om zijn crimineel gedrag in de toekomst verder te zetten.

Uw Raad heeft in deze geoordeeld dat indien de motivering oncontroleerbaar, onjuist, niet pertinent, niet adequaat en ontoelaatbaar is, het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd moet worden.

5. Artikel 74/11 §1,1° van de Vreemdelingenwet stelt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;”

Verwerende partij moet ambtshalve onderzoeken welke de duur is van het inreisverbod, rekening houdend met de eigen kenmerken van de zaak, zo heeft Uw Raad reeds geoordeeld.

Ook heeft Uw Raad geoordeeld dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld niet in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

Tot slot heeft Uw Raad reeds geoordeeld dat er geen inreisverbod kan worden opgelegd aan een vreemdeling die een verblijfsrecht heeft in een andere lidstaat.

6. De bestreden beslissing meent dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te schaden wegens een vermeende winkeldiefstal, wat tevens een inreisverbod van zou 3 jaar rechtvaardigen.

7. In casu worden motiveert verwerende partij de bestreden beslissing op grond van gedragingen waar verzoeker niets mee te maken heeft, de persoonlijke participatie van verzoeker is in casu niet bewezen noch enige medeplichtigheid.

Het feit dat verzoeker samen met zijn collega's in een voertuig was betekent immers zijn schuld niet.

Hij is allemaal onschuldig.

Het door de politie opgestelde proces-verbaal heeft enkel betrekking op het vermeende winkeldiefstal door verzoeker, wat in se niet klopt, gelet op het feit dat verzoeker legaal in België te werk werd gesteld en persoonlijk geen winkeldiefstal heeft gepleegd.

Uit zijn verhoren bij de politie blijkt geen enig schuld of medeplichtigheid.

Verwerende partij is bij het opleggen van een inreisverbod eraan voorbijgegaan dat verzoeker een verblijfsrecht in Polen heeft, waardoor er sowieso geen inreisverbod opgelegd kan worden.

Als de bestreden beslissing stelt dat verzoeker met zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, kan er redelijkerwijze ook verwacht worden dat het gaat om gedragingen die verzoeker verweten kunnen worden. Dit is geenszins het geval, gezien er daarvoor geen procesverbaal werd opgesteld.

In hoeverre dat verzoeker een actuele bedreiging zou vormen voor de openbare orde wordt niet verder verduidelijkt door verwerende partij.

Verwerende partij lijkt te menen dat de vermeende winkeldiefstal door een collega, per definitie doorgetrokken kunnen worden naar verzoeker, zonder dat daar enige vaststelling van gedaan werd.

De bestreden beslissing steunt aldus op motieven die verwijzen naar gedragingen die niet persoonlijk zijn aan verzoeker, wat regelrecht ingaat tegen de bepaling van artikel 23 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande beginselen van behoorlijk bestuur in samenlezing met de desbetreffende wetsartikels van de Vreemdelingenwet werden in hoofde van verzoeker door verwerende partij dan ook flagrant geschonden.

Immers en gelet op het feit dat er in hoofde van enige winkeldiefstal in hoofde van verzoeker helemaal geen sprake is, kan bezwaarlijk aangenomen worden dat verzoeker de openbare orde geschonden heeft, wat een inreisverbod van 3 jaar zou kunnen rechtvaardigen.

De bestreden beslissing steunt bijgevolg op foute en incorrecte motieven (nl. het feit dat verzoeker een winkeldiefstal gepleegd zou hebben of medeplichtig was), die niet met de nodige zorgvuldigheid werden vastgesteld (nl. het feit dat er geen proces-verbaal voor verzoeker werd opgesteld die betrekking heeft op een vermeende winkeldiefstal), noch met de nodige redelijkheid werden geapprecieerd en waarbij de verhouding tussen de motieven en het dispositief totaal ontbreekt.

Het behoeft dan ook geen verder betoog dat bij het lezen van de bestreden beslissing ternauwernood geloofd kan worden dat deze beslissing wel degelijk werd genomen in hoofde van verzoekende partij.

Het middel is gegrond. De vernietiging van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op."

2.2. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de schending van artikel 23 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling heeft immers betrekking op beslissingen tot beëindiging van het verblijf, wat de bestreden beslissingen niet zijn.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Voor wat betreft de draagwijdte van de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur kan de Raad zich aansluiten bij de theoretische uiteenzetting die verzoeker daarover geeft in zijn verzoekschrift.

2.4. Voor zover verzoeker kritiek uit op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in de eerste bestreden beslissing, kan hij niet worden gevolgd in de grondslag van zijn betoog dat er dient te worden nagegaan of zijn gedrag een gevaar met zich meebrengt voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde. Immers verwijst hij hiervoor naar een arrest van de Raad van 8 juni 2018 dat betrekking heeft op een bijlage 13octies die werd uitgereikt in uitvoering van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene werd ingetrokken conform artikel 22, §1 van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen. Dit is duidelijk niet de situatie van verzoeker.

2.5. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker niets inbrengt tegen het tweede motief op grond waarvan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, met name de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (hij is niet in het bezit van een geldig paspoort en evenmin van een geldig visum of geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie).

Het bevel om het grondgebied te verlaten blijft dan ook overeind.

2.6. Voor wat betreft het inreisverbod: dit werd opgelegd op grond van het feit dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn werd verleend om het land vrijwillig te verlaten. Op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet is verweerder in dit geval verplicht om een inreisverbod op te leggen. Verzoeker betwist de in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten opgenomen redenen waarom hem geen vrijwillige vertrektijd wordt toegestaan niet. Derhalve blijft de beslissing van verweerder om een inreisverbod op te leggen overeind.

2.7. Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat verweerder de duur van het inreisverbod bepaalt op drie jaar. Hij motiveert dit als volgt:

“Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Limburg Regio Hasselt op 12.11.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2.8. Hieruit blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekers zaak kenmerken en uiteenzet hoe hij zijn discretionaire bevoegdheid terzake heeft aangewend. De Raad neemt hierbij akte van het volgende betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift: *“Ook heeft Uw Raad geoordeeld dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld niet in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.”*

2.9. Zoals hierboven kan worden gelezen stelt verweerder vast: *“Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Limburg Regio Hasselt op 12.11.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal.”* Deze vaststelling vindt steun in het *“administratief rapport illegaal verblijf”*, opgesteld door de federale politie van de PZ Limburg op 12 november 2022, dat zich in het administratief dossier bevindt. Hierin wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, wel degelijk verwezen naar een PV-nummer en kan worden gelezen: *“L. is betrokken bij een georganiseerde winkeldiefstal in de winkel Decathlon te Hasselt waarbij er een buit werd gemaakt voor een totaal bedrag van 836 Euro.”* Verzoeker kan deze vaststellingen niet onderuit halen door de

feiten te ontkennen en simpelweg te betogen dat dit *“in se niet klopt, gelet op het feit dat verzoeker legaal in België tewerk werd gesteld en persoonlijk geen winkeldiefstal heeft gepleegd. Uit zijn verhoren bij de politie blijkt geen enig opzettelijk schuld of medeplichtigheid”*. De Raad ziet ook niet in en verzoeker legt ook niet uit waarom een legaal verblijf en een legale tewerkstelling in België zijn betrokkenheid bij een winkeldiefstal zouden uitsluiten. Dezelfde vaststelling geldt voor een gebrek aan bekentenis over ‘opzettelijke schuld’ of medeplichtigheid bij een verhoor door de politie. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift opwerpt: *“Verwerende partij lijkt te menen dat de vermeende winkeldiefstal door een collega, per definitie doorgetrokken kunnen worden naar verzoeker, zonder dat daar enige vaststelling van gedaan werd.”* Het is niet de verwerende partij die dergelijke ‘doortrekking’ maakt. In het administratief rapport kan zoals gezegd duidelijk worden gelezen dat *“L. is betrokken bij een georganiseerde winkeldiefstal in de winkel Decathlon te Hasselt waarbij er een buit werd gemaakt voor een totaal bedrag van 836 Euro.”* De Raad stelt ten slotte nog vast dat verzoeker onder het kopje *“Feiten en voorgaanden”* in zijn verzoekschrift opwerpt: *“Op 12.11.2022 begaf verzoeker zich met de heren B.M., D.V., K.P. en A.I. die tevens verzoekers zijn in andere 4 verzoekschriften is dat gelijktijdig wordt neergelegd met huidig verzoekschrift, naar een winkel.”* De Raad stelt aan de hand van de verzoekschriften in de zaken met rolnummers 285 549, 285 550, 285 552 en 285 556 van deze vier heren vast dat zowel verzoeker als de voormelde vier heren allemaal het betoog voeren dat ze niet persoonlijk hebben geparticipeerd aan de winkeldiefstal en dat een vermeende diefstal gepleegd door een collega niet zomaar kan worden doorgetrokken omdat ze samen met die collega in een wagen zaten. Het houdt de absurde en dus niet aannemelijke vaststelling in dat niemand de door de federale politie vastgestelde winkeldiefstal, waarbij sprake is van betrapting op heterdaad, heeft gepleegd.

2.10. De vaststelling van de federale politie dat verzoeker was betrokken bij winkeldiefstal dateert van 12 november 2022 en het inreisverbod werd daags nadien opgelegd. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk worden gevolgd in zijn betoog dat niet wordt verduidelijkt in welke mate hij een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

2.11. Verzoeker werpt ten slotte op dat, gezien hij een verblijfsrecht heeft in Polen, hem geen inreis-verbod kon worden opgelegd.

2.12. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn betoog. De artikelen 7, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet vormen de gedeeltelijke omzetting in het Belgische recht van de Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG). De artikelen 6.1 en 6.2 van deze richtlijn luiden als volgt:

*“1. Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.
2. De onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf, wordt opgedragen zich onmiddellijk naar het grondgebied van die andere lidstaat te begeven. Indien dit bevel niet wordt nageleefd, of indien om redenen van openbare orde of nationale veiligheid het onmiddellijke vertrek van de betrokkene vereist is, is lid 1 van toepassing.”*

Vermits het bevel om het grondgebied te verlaten onder meer werd afgegeven op grond van het feit dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en dit op grond van de door de politie vaststelde winkeldiefstal waarbij hij betrokken was, diende verweerder een terugkeerbesluit uit te vaardigen, ook al beschikte verzoeker over een geldige Poolse verblijfsvergunning. Omdat het terugkeerbesluit, namelijk het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, geen termijn voor vrijwillige terugkeer voorziet, moest dit besluit op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn gepaard gaan met een inreisverbod. Verzoeker bevond zich derhalve in een uitzonderingsgeval van artikel 6.2 van de Terugkeerrichtlijn zodat verweerder verplicht was een terugkeerbesluit op te leggen, gepaard met een inreisverbod (cf. RvS 21 oktober 2019, nr. 245.826).

2.13. Verzoeker kan gelet op dit alles concluderend niet worden gevolgd in zijn betoog dat *“de bestreden beslissing”* steunt op incorrecte motieven die niet met de nodige zorgvuldigheid werden vastgesteld *“noch met de nodige redelijkheid werden geapprecieerd en waarbij de verhouding tussen de motieven en het dispositief totaal ontbreekt.”*

Het eerste middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.14. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“Schending van het hoorrecht (audi et alteram partem)”*.

Hij betoogt als volgt:

“1. Het bestuur kan maar een ernstige individuele maatregel treffen die gegrond is op het persoonlijk gedrag van de bestuurde nadat de betrokkene vooraf in de gelegenheid werd gesteld om nuttig zijn voor zijn belangen op te komen.

De hoorplicht is dus van toepassing wanneer twee voorwaarden cumulatief vervuld zijn¹⁸: - het moet gaan om een ernstige maatregel die van die aard is om de belangen van de bestuurde zwaar aan te tasten; - de maatregel moet gegrond zijn op een gegeven dat de bestuurde als een tekortkoming wordt aangerekend: met moet met andere woorden gaan om een maatregel die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag.

Uw Raad heeft reeds geoordeeld dat bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod verwerende partij het hoorrecht moet naleven, zowel in verband met de verwijderingsmaatregel als met betrekking tot het inreisverbod¹⁹. Op deze manier wordt verwerende partij in staat gesteld om met kennis van zaken zorgvuldig te kunnen handelen met betrekking tot de beslissing over de duur van het inreisverbod.

Ook heeft Uw Raad geoordeeld dat wanneer het persoonlijk gedrag van de vreemdeling als een tekortkoming wordt aangerekend als er een bevel om het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde wordt afgegeven, of als er een inreisverbod wordt opgelegd, de hoorplicht in hoofde van verwerende partij van toepassing is. Tot slot heeft uw Raad reeds geoordeeld dat verwerende partij de vreemdeling moet horen vóór het nemen van de beslissing.

2. De bepaling van het hoorrecht is van toepassing op verzoeker. Er wordt immers een ernstige maatregel ten aanzien van hem genomen (nl. een bevel om het grondgebied te verlaten, gepaard met een inreisverbod van 3 jaar), die gestoeld is op een tekortkoming die hem wordt verweten (nl. een vermeende winkeldiefstal).

Bij het opstellen van het proces-verbaal door de politiediensten werd er een tolk opgeroepen en werden enkele korte vragen gesteld. Verzoeker ontkende alle beschuldigingen. Verwerende partij kan dus niet inroepen dat het hoorrecht werd nageleefd. Immers, er is enkel een vaststelling door de politie gebeurd, zonder uitgebreid verhoor.

Verzoeker is bijgevolg niet in de mogelijkheid geweest om zijn standpunt op deftige wijze aan verwerende partij over te maken.

De hoorplicht in hoofde van verwerende partij werd bijgevolg niet nageleefd voor het nemen van de bestreden beslissing.

Het middel is gegrond. De vernietiging van de bestreden beslissing dringt zich op.”

2.15. Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van het recht van verdediging dat een algemeen rechtsbeginsel is naar Belgisch recht. Het beoogt te verzekeren dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Dit beginsel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste de mogelijkheid te bieden individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het is aan de Raad om aan de hand van de specifieke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of de aantasting van het hoorrecht van aard is dat een andere beslissing zou zijn getroffen indien de betrokkene de gelegenheid had gekregen elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt aan te voeren. Om een miskenning van het hoorrecht aan te tonen, dient de verzoekende partij dus aannemelijk te maken dat indien zij was gehoord, een andere beslissing had kunnen worden genomen (cf. RvS 27 september 2021, nr. 14.593 (c))

2.16. Verzoeker maakt in casu niet aannemelijk dat indien hij specifiek was gehoord door verweerder zelf, een andere beslissing had kunnen worden genomen. Verzoeker doet immers niet meer dan alle beschuldigingen te ontkennen. Hij betoogt dat hij niet in de mogelijkheid was om zijn standpunt deftig aan de verwerende partij over te maken maar hij verduidelijkt niet welk standpunt dit zou geweest zijn, andere

dan het ontkennen van het plegen van een winkeldiefstal. Verzoekers theoretisch betoog, waarbij hij verwijst naar rechtspraak van de Raad en de Raad van State alsook naar rechtsdoctrine, kan niet tot een andersluidend oordeel leiden.

Het tweede middel is derhalve ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA